Ποσοι ελληνες υπαρχουν στην Ελλαδα;

Πολυ λιγοι…

Διοτι απο αρχαιοτατων χρονων εχει γινει ολοκληρωτικη γενοκτονια των ελληνων ιθαγενων
απο τους Μισελληνες εβραιους που χρησιμοποιησαν θεμιτα και αθεμιτα μεσα για την εξοντωση τους

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΓΙΝΕ ΣΤΗΝ ΣΚΥΘΟΠΟΛΗ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΓΙΝΕ ΣΤΗΝ ΣΚΥΘΟΠΟΛΗ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΡΩΜΑΙΟΥΣ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ ΟΤΑΝ ΜΕΣΑ ΣΕ 20 ΕΤΗ ΣΦΑΓΙΑΣΤΗΚΑΝ 19.000.000 ΕΛΛΗΝΕΣ–ΓΥΡΩ ΣΤΟ 341 μχ….

ΦΩΝΑΖΟΥΝ ΟΙ ΡΩΜΙΟΙ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΩΝ ΑΛΛΑ ΓΙ' ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΕΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΥΣ ΚΑΤΑΚΤΗΤΕΣ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΜΙΛΑΕΙ!!

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΛΟΙ ΚΑΙ ΚΑΚΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΩΝ!!

Γιατί η λέξη Έλλην στο βυζάντιο ήταν υβριστική;

Γιατί επί βυζαντίου συνέβησαν οι χειρότερες καταστροφές του Ελληνικού Πολιτισμού και πληθυσμού;

Τι ήταν λοιπόν η Σκυθόπολις;

Στην αρχαία αυτή πόλη του δυτικού Ισραήλ λειτούργησε το πρώτο στρατόπεδο συγκέντρωσης και καταστροφής συνειδήσεων, το πρώτο «Άουσβιτς» της Ιστορίας.

Για δύο δεκαετίες, καθ" όλη τη διάρκεια της κατοχής του βυζαντινού θρόνου απ" τον Κωνστάντιο το Β" δευτερότοκο γιο του Κωνσταντίνου η Σκυθόπολις υπήρξε ο τόπος συγκέντρωσης και βασανισμού και θανάτωσης των Ελλήνων, όλων όσων αρνήθηκαν να ασπασθούν το δόγμα του χριστιανισμού.

Το αποτρόπαιο αυτό έγκλημα κατά της ανθρωπότητας, που συστηματικώς απεκρύπτετο πάντοτε και εξακολουθεί να αποκρύπτεται μέχρι και σήμερα, το διασώζει ο Ρωμαίος ιστορικός Αμμιανός Μαρκελλίνος, στο 19ο βιβλίο του έργου του «Rerum Gestarum Libri XXXI».

Χάρτης τοῦ Βορείου Ἰσραήλ. Σημειώνεται μὲ κόκκινη ὑπογράμμιση ἡ πόλη Μπετσηάν, ἡ ἀρχαία Σκυθόπολις, ὅπου ἐπὶ 20 χρόνια οἱ Χριστιανοβυζαντινοὶ εἶχαν ἐγκαταστήσει στρατόπεδο γενοκτονίας τῶν Ἑλλήνων.

Οργανωτής ένας εξολοθρευτής επίσκοπος.

Το σφαγείον της Σκυθόπολης υπήρξε επινόηση ενός νοσηρού εγκεφάλου, του επισκόπου Αλεξάνδρειας Γεώργιου.

Σύμφωνα με τον Αμμιανό, «ο Γεώργιος με τη συμμορία του προχωρούσε στους δρόμους των Ελλήνων της

Αλεξάνδρειας κομματιάζοντας ανθρώπους και καίγοντας τα πάντα»(Βιβλίον 17, κεφ 11).

Είχε δε ανέλθει στον επισκοπικό θώκο εξοντώνοντας πολλούς ανθρώπους»(Βιβλίον 17, κεφ 11).

Όμως οι Έλληνες ήσαν ακόμη η πλειοψηφία των υπηκόων της αυτοκρατορίας, κατείχαν μάλιστα όλες σχεδόν τις διοικητικές θέσεις των ρωμαϊκών επαρχιών.

Σκοπός του Γεώργιου ήταν η καθολική τους εξόντωση, η γενοκτονία, καθώς εστέκοντο, ως αρνητές τους χριστιανισμού, εμπόδιο στα μεγαλεπήβολα σχέδιά του, που δεν ήσαν άλλα απ" την απόλυτη επικράτηση του δόγματος στην Ανατολή.

Με πανουργία λοιπόν προσφέρθηκε να παίξει το ρόλο του υπερασπιστή του αυτοκράτορος, ζητώντας απ" αυτόν τη συνδρομή του, για να καταπνίγει οποιαδήποτε συνωμοσία εξυφαίνετο τάχα εναντίον του.

Ο Κωνσταντίνος δέχθηκε και απέστειλε στην Ανατολή τον αρχιγραμματέα της Αυλής Παύλο, έναν επίσης επαγγελματία εξολοθρευτή, περιβόητο για τη σκληρότητά του, αποκαλούμενο και «Τάρταρο».

Αυτός και ο Γεώργιος σε συνεργασία οργάνωσαν το στρατόπεδο συγκέντρωσης της Σκυθόπολης, μια πόλη της Παλαιστίνης, έμοιαζε για δύο λόγους η πλέον κατάλληλη από οποιαδήποτε άλλη,
«Ήταν η πλέον απομονωμένη και κυρίως ευρίσκετο μεταξύ Αντιοχείας και Αλεξάνδρειας, από τις οποίες προέρχεται ο μεγαλύτερος αριθμός των κατηγορουμένων»(19,12).

Οι κατηγορίες «επί εσχάτη προδοσία» σταδιακά άρχισαν να

απαγγέλλονται χωρίς προσχήματα εναντίον όλων των Ελλήνων.

Εχαρακτηρίζοντο ως υπονομευτές του αυτοκράτορος, σύμφωνα με το σχέδιο που είχαν καταστρώσει κράτος και εκκλησία, με εκτελεστές τον Παύλο και τον Γεώργιο.

Στην τρίτη φάση του σχεδίου, απροκάλυπτα πλέον οδηγούνταν στη Σκυθόπολη όλοι όσοι συλλαμβάνονταν επ' αυτοφόρω να συνεχίζουν να διατηρούν κάποια στοιχεία της παράδοσής τους.

«Έφτανε να φορά κανείς στο λαιμό του ένα φυλακτό κατά του ελώδους πυρετού ή άλλης ασθένειας, ή να κάθεται κοντά σε τάφο (ειδωλολατρικό), για να κατηγορηθεί ότι επικαλείται φαντάσματα και δαίμονες και να θανατωθεί»(19,12, παρ.14)

Θύματα απ" όλο τον Ελληνικό κόσμο.

Ο τόπος αυτός των βασανιστηρίων και του θανάτου πολύ γρήγορα έφτασε να δέχεται «άπιστους» όχι μόνο απ" την Ανατολή αλλά από κάθε μέρος της επικράτειας, «Απ" όλο σχεδόν τον κόσμο ευγενείς ή απλοί πολίτες οδηγούνταν αλυσοδεμένοι στη Σκυθόπολη.
Μερικοί απ" το βάρος των αλυσίδων και την ταλαιπωρία της φυλακής πέθαιναν πριν ακόμα δικαστούν»(19,12 παρ.7).

Ελάχιστοι που γλύτωσαν την εκτέλεση είτε διότι μεταγνώμησαν είτε διότι με θάρρος και ψυχικό σθένος απέδειξαν την αθωότητά τους, οδηγήθηκαν στην 7-9 χρονη εξορία και κατασχέθηκαν οι περιουσίες τους.

Τα κοινόβια των χριστιανών της εποχής ετρέφοντο αποκλειστικά από αυτές τις κατασχέσεις.

Μ” αυτές τις «επιεικείς» τιμωρίες γλύτωσαν ύστερα από βασανιστήρια τον θάνατο ορισμένοι επιφανείς άνδρες, όπως ο Σιμπλίκιος, ο Παρνάσσιος, ο Ανδρόνικος και μερικοί ακόμη.

Το ανθρωπόμορφο αυτό κτήνος, ο Παύλος, διέθετε τόση εξουσία και δύναμη, ώστε «με μια κίνηση του κεφαλιού του, μ” ένα νεύμα του μόνο εξηρτάτο η ζωή όλων όσον περπατούσαν στη γη» (19,12,παρ.13).

Το παραπάνω απόσπασμα φανερώνει την πρωτόγνωρη βαρβαρότητα που έζησε ολόκληρος ο Ελληνικός και Ελληνιστικός κόσμος.

Πρωτόγνωρη για την ανθρώπινη ιστορία και σίγουρα μεγαλύτερη όλων όσες μετέπειτα συνέβησαν.

Άγνωστο παραμένει το πότε τελικώς έκλεισαν τα σφαγεία της Σκυθόπολης.

Το πιθανότερο είναι να καταργήθηκαν από τον Ιουλιανό το 361μχ. Ο όλεθρος όμως και αφανισμός των πιο ζωντανών στοιχείων του Ελληνισμού ήταν πλέον γεγονός.

Η Σκυθόπολις και τα γεγονότα που διαδραματίσθηκαν εκεί επί 20 συνεχή έτη κατά τον 4ο μχ αιώνα, αποτελούν μεγάλο σταθμό στην ιστορία του Ελληνικού Έθνους, του Ελληνικού πολιτισμού αλλά και ορόσημο μεγάλο στην πνευματική πορεία της ανθρωπότητας.

Διότι αποκαλύπτουν τον τρόπο με τον οποίο επεβλήθη ο χριστιανισμός στον Ελληνιστικό κόσμο και την πραγματική αιτία που επήλθε ο Μεσαίωνας.

Η ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΥΣ.

Την γενοκτονία των Ελλήνων πολλοί λίγοι την γνωρίζουν γιατί εντέχνως παπαδαριό και Εβραιοχριστιανοί μαζί με το κράτος των Ελλήνων το οποίον έχουν αλώσει την έχουν κουκουλώσει.

Μιλάμε για εξόντωση εκατομμυρίων Ελλήνων.

Ο σκοπός της εξόντωσης ήταν ένας:
ή αποδέχεσαι τον Χριστιανισμό ή το κεφάλι σου.

Έτσι διάταζαν τα Αυτοκρατορικά διατάγματα ή αλλιώς κώδικες.

Το Ολοκαύτωμα των Ελλήνων δυστυχώς δεν είναι γνωστό ούτε στην χώρα που το υπέστη δηλαδή την Ελλάδα.

Είναι πραγματικά αξιοπερίεργο το πώς η μεγαλύτερη γενοκτονία στην ιστορία της ανθρωπότητας μετά από αυτήν των Ινδιάνων της Αμερικής, δεν είναι ούτε καν γνωστή.

Αν λάβουμε υπ' όψιν τις περιγραφές του Παυσανία που θέλοντας να δείξει πόσο πυκνοκατοικημένος ήταν ο Ελλαδικός χώρος
γράφει ότι τα κατσίκια μπορούσαν να πηδούν από τα κεραμίδια της μιας στέγης στα κεραμίδια της άλλης.

Επίσης στα χρόνια των διαδόχων του Μ. Αλεξάνδρου, με ταχείς ρυθμούς λαοί της Μικράς Ασίας της Αιγύπτου, της Παλαιστίνης, εξελληνίζονταν οικιοθελώς, γιατί θαύμαζαν τους Έλληνες και ήθελαν να τους μοιάσουν.

Σε λιγότερο από δυο γενεές οι εξελληνισμένοι αισθάνονταν γνήσιοι Έλληνες.

Έχουμε ακόμη ένα στοιχείο οι Ρωμαίοι διενεργούσαν απογραφές του πληθυσμού.

Στις απογραφές που έγιναν προ του Κωνσταντίνου, οι Έλληνες μαζί με τους Εξελληνισμένους, ήσαν ο πολυπληθέστερος λαός της αυτοκρατορίας και υπερέβαιναν τα 40. 000. 000 σαράντα εκατομμύρια σε όλη την Ρωμαϊκή αυτοκρατορία.

Αλλά ο κύριος όγκος των ήταν στον Ελλαδικό χώρο, την Μικρά Ασία, την Αίγυπτο, και την Παλαιστίνη.

Αν κάνουμε μια σύγκριση με τους Τούρκους, οι Οθωμανοί Τούρκοι που ήλθαν στην Μ. Ασία το 1200μ.χ. υπό τον Οσμάν δεν υπερέβαιναν τις 50 000 οικογένειες σύμφωνα με την Τούρκικη ιστορία.

Δηλαδή κάπου 500 000 Τούρκοι.

Όμως σύγχρονοι Τούρκοι ιστορικοί τους υπολογίζουν γύρω στους 100 000 Τούρκους.

Όποιο και να πάρουμε, το σωστό κάπου ενδιάμεσα είναι.

Σήμερα οι Τούρκοι είναι 70 000 000.

Ερωτώ πόσοι πρέπει να ήταν σήμερα οι Έλληνες.

Ασφαλώς πρέπει να είμαστε πολύ πάνω από 150 000 000.

Ναι πάνω από εκατόν πενήντα εκατομμύρια.

Όμως σήμερα μαζί με τους Έλληνες της διασποράς είμαστε περί τα 15 000 000.

Τι λοιπόν έγινε που τα νούμερα δεν βγαίνουν.

Τα καταγεγραμμένα από τις απογραφές των Ρωμαίων σαράντα εκατομμύρια Έλληνες τι απέγιναν ;

μη προσπαθήσουν ορισμένοι να τα φορτώσουν στους δύο λοιμούς «πανούκλας» που ξέσπασαν το 531και το 1346μ.χ.

Γιατί η πανούκλα δεν έκανε διάκριση μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων.

Τι απέγιναν λοιπόν τα 40 000 000 Έλληνες:

Απλούστατα, εξοντώθηκαν από τους Εβραιοχριστιανούς τους Χριστιανοπατέρες και με τις ορδές των μοναχών που είχαν οργανώσει, συνεπικουρούμενοι από τα εξοντωτικά Αυτοκρατορικά διατάγματα, που διέταζαν ή πιστεύεις ή την ζωή σου.

Πως να αρνηθούν την θρησκεία των προγόνων τους οι Έλληνες και να αποδεχτούν την θρησκεία ενός κατώτερου λαού όπως πίστευαν των Εβραίων.

Είναι γνωστό άλλωστε ότι οι Έλληνες έλεγαν «πας μη Έλλην είναι βαρβαρος».

Οι διωγμοί κράτησαν πολλά χρόνια από το 300μ.χ. έως το 990μ.χ. με τελευταίους υποκύψαντες τους Μανιάτες.

Όσοι έχουν ασχοληθεί με αυτήν την γενοκτονία υπολογίζουν τους Έλληνες και Ελληνόφωνες
που εξοντώθηκαν πάνω από 20. 000 .000.

Ναι καλά είδατε είκοσι εκατομμύρια.

Άλλοι εξοντώθηκαν μεμονωμένα και άλλοι ομαδικά.

Το μίσος και ο ρατσισμός των ορθοδόξων βυζαντινών έναντι του ελληνικού πολιτισμού και του γένους των Ελλήνων θα βρει την απόλυτη έκφρασή του στον περίφημο κώδικα του Ιουστινιανού

«απαγορεύουμε να ασκούν διδασκαλία όσοι πάσχουν από την ιερόσυλη ψυχική νόσο των Ελλήνων ...;οι των ανοσίων και μυσαρών Ελλήνων κατεχόμενοι πλάνη» (Ιουστ. Κωδ. Α΄ 10, 11) .

Ο επίσκοπος Θεοδώρητος Κύρος συγκρίνοντας την εποχή των ελλήνων με την εποχή επί Ιουστινιανού διαμαρτύρεται «την εποχή της ειδωλολατρείας όλες οι πόλεις ανθούσαν και τώρα που θριάμβευσε ο Χριστιανισμός βρίσκονται σε πτώση κι ερήμωση».

Να δούμε πως περιγράφει το κλίμα της εποχής ο χριστιανός χρονογράφος Ιωάννης Μαλάλας. «τον καιρό αυτό έγινε μεγάλος διωγμός των Ελλήνων οι οποίοι θανατώνονταν ή δημεύονταν οι περιουσίες τους.

Όλα αυτά προκάλεσαν μεγάλο φόβο και ο βασιλιάς όρισε τρίμηνη προθεσμία στους έλληνες να ασπαστούν την ορθόδοξη πίστη» (χρονογραφία xviii 449, 3-11), ενώ στο ίδιο έργο σ.491 ο Μαλάλας μας πληροφορεί πως το 529 ο Ιουστινιανός δίνει διαταγή να κλείσουν όλες οι φιλοσοφικές σχολές των Ελλήνων και να καούν όλα τα βιβλία τους και τα αγαλματά τους .

Έτσι οι τελευταίοι εναπομείναντες έλληνες φιλόσοφοι όπως ο Δαμάσκιος, ο Διογένης, ο Ερμείας, ο Ευλάλιος, ο Ισίδωρος,, ο Πρισκιανός και άλλοι πολλοί θα καταφύγουν στην Περσία και στα αραβικά βασίλεια!

Οι σφαγές βεβαίως δεν περιορίστηκαν στους έλληνες αλλά και προς πάσα κατεύθυνση η οποία δεν ήταν αρεστή.

Με πρωτοστατούντες Δεσποτάδες, παπάδες και καλογέρους, οι διωγμοί, και τα εγκλήματα, κατά των μη χριστιανών, τέλος δεν έχουν, συνεχίστηκαν μέχρι το 990 που υπέκυψαν τελευταίοι οι Μανιάτες.

Οι Κρητικοί, πιστοί ακόμη στη θρησκεία των προγόνων τους, και διαβλέποντας τις άγριες διαθέσεις των ορθόδοξων Βυζαντινών, ζητούν τη βοήθεια των Αράβων, αλλά βοήθεια που φθάνει είναι ασήμαντη.

Με πρωταγωνίστρια την ιέρεια της Αρτέμιδος Κλεαγέτη αναλαμβάνουν μόνοι τους την υπεράσπιση της πατρίδος τους.

Το 961 οι Βυζαντινοί με το πρόσχημα να ελευθερώσουν την Κρήτη από τους Άραβες, πνίγουν στο αίμα τους Κρητικούς, απολογισμός πάνω από 200 000 νεκροί.

Έτσι πέθανε ο μεγαλύτερος παγκόσμιος πολιτισμός, αυτός που είδε πρώτος το φως του ήλιου στη γη.

Αυτός που εκπολίτισε όλους τους λαούς.

Έτσι πέθανε ο μέγας φωτοδότης ελληνικός πολιτισμός, με μια τραγική φωνή, πνιγμένη στο αίμα της ανθρώπινης αχαριστίας και μιαρής αδικίας.

Έτσι απάνθρωπα έσβησε ο μέγας φωτοδότης ελληνικός λόγος.

1000 χρόνια ανεξέλεγκτης οπισθοδρόμησης.

Τα νέα δόγματα που κυριάρχησαν και έφεραν την οπισθοδρόμηση ήταν το «πίστευε και μη ερεύνα» και το «απαρνήσου τα υλικά αγαθά και σώσε την ψυχή σου».

Στο μεν πρώτο διακρίνουμε το δουλοπρεπές, και στο δεύτερο το μαζοχικό σύνδρομο που έρχονται σε πλήρη αντίθεση με την Αρχαιοελληνική Φιλοσοφία.

Όσο για το «ερευνάτε τας γραφάς» που προφασίζονται ότι πρεσβεύουν, προφανώς εννοούν τας θρησκευτικάς γραφάς, που μόνο συσκότιση προκαλούν παρά διαφώτιση.

Η οπισθοδρόμηση πήρε ανεξέλεγκτες διαστάσεις ώστε για 1000 και πλέον χρόνια Βυζαντινής κυριαρχίας στον Ελλαδικό χώρο, εκεί που κάποτε ένα πλήθος Φιλοσόφων, Φυσικών, Μαθηματικών, Γεωγράφων, Αστρονόμων, Μηχανικών, υπηρετούσαν τη Γνώση, δεν κατέστη δυνατόν να αναδειχθεί ένας σημαντικός φιλόσοφος, ένας μαθηματικός, η ένας φυσικός, ο μόνος σημαντικός φιλόσοφος του Βυζαντίου ο Γεώργιος Γεμιστός η Πλήθων, πήρε αποστάσεις από τον Χριστιανισμό.

Ο δε λαός έπλεε στο βαθύ σκοτάδι της αμάθειας, κουρελής και πεινασμένος.

Η διαπόμπευση και συστηματική κατασυκοφάντηση από το Ιερατείο της Ελληνικής Φιλοσοφίας, και του Ελληνικού πολιτισμού, είχε σαν αποτέλεσμα να εκλείψει παντελώς από το λεξιλόγιο των Ελλήνων οι λέξεις Έλλην και Ελλάς, τους αιώνες που ακολούθησαν.

Ο Βυζαντινός μεσαίωνας της παράνοιας και του σκοταδισμού, υπήρξε η μελανότερη περίοδος της Ελληνικής Ιστορίας, και η πιο οδυνηρή για τους Έλληνες.

Οι Ταλιμπάν των Χριστιανών παπαδαριό και καλόγεροι έγιναν κράτος εν κράτη.

Ο λαός άβουλος έγινε πειθήνιο όργανο τους, και ακάματο εκτελεστικό όργανο για τους διωγμούς και τα εγκλήματα που ακολούθησαν κατά των μη χριστιανών, **που ήταν στη πλειοψηφία τους κυρίως Έλληνες.**

Με μεγάλη ευκολία κατάπινε τις θρησκευτικές τους παπάρες για μετά θάνατο ζωή, παράδεισο, θαύματα, αναστάσεις κ.α.

Η θεοκρατία σε όλο της το μεγαλείο.

Οι αυτοκράτορες αφού πρώτα τους προώθησαν τελικά έγιναν δέσμιοι των.

Είναι γνωστές άλλωστε οι οικονομικές και νομικές παραχωρήσεις των αυτοκρατόρων προς το ιερατείο, με τα περιβόητα Χρυσόβουλα, προκειμένου να έχουν την εύνοια του.

Η θρησκευτική διαμάχη για το χωρίς ουσία, και γελοίο, θέμα των εικόνων, που κράτησε πάνω από 100 χρόνια χώρισαν τον λαό σε εικονομάχους και εικονολάτρες, αποπροσανατόλισαν αυτόν από τα πραγματικά του προβλήματα, και την Αυτοκρατορία από τους επερχόμενους κινδύνους.

Μια άλλη θρησκευτική διαμάχη ξέσπασε τις παραμονές της άλωσης.

Πάλι σε δύο στρατόπεδα χώρισαν τον λαό. Από την μια μεριά οι Ενωτικοί, και από την άλλη οι Ανθενωτικοί.

Οι μεν πρώτοι να θέλουν την ένωση με τη Καθολική Εκκλησία, ελπίζοντας ότι ο Πάπας θα τους σώσει από τους Τούρκους.

Οι δε δεύτεροι προτιμούσαν τους Τούρκους, λέγοντας «καλύτερα τούρκικο σαρίκι, παρά φράγκικη κουκούλα ».

Επακόλουθο της δημιουργηθείσας πραγματικότητας ήταν η σταδιακή συρρίκνωση και τελικώς η οριστική διάλυση της Αυτοκρατορίας.

Γενική παρακμή - ερήμωση τού ελλαδικού χώρου

Στην Αθήνα, οι ανασκαφές τής Αγοράς απέδειξαν, ότι υπήρξαν εκτεταμένες καταστροφές γύρω στο 580 κι ύστερα μια περίοδος πρόχειρων καταλυμάτων, πού διάρκεσε μέχρι το δεύτερο μισό τού 7^{ου} αιώνα.

Στή συνέχεια η περιοχή τής Αγοράς εγκαταλείφθηκε τελείως και ο οικισμός περιορίστηκε στην Ακρόπολη και σε ένα μικρό οχυρωμένο περίβολο προς τη βόρεια πλευρά της.

Στην Κόρινθο, πολλοί από τους κατοίκους της κατέφυγαν στην Αίγινα περί το 580, ενώ η βυζαντινή παρουσία διατηρήθηκε στο απρόσιτο φρούριο τής Ακροκορίνθου.

Στήν υπόλοιπη Πελοπόννησο όλες οι πόλεις εξαφανίστηκαν.

Ο Cyriaco de Pizicolli, γνωστός ως Κυριακός ο Αγκωνίτης, Καλαβρός αρχαιολάτρης περιηγητής τού ιε΄ αιώνα περιγράφει ως εξής τη Σπάρτη:

«*Είδαμε τα ερείπια μεγάλης πολιτείας, περιφανή αγάλματα, μαρμαρένιους κίονες και επιστύλια σκορπισμένα εδώ κι εκεί στους αγρούς. Από τα μέγιστα κι επιφανέστατα κτίρια απόμειναν το γυμναστήριο από λείο μάρμαρο και πολλά μαρμάρινα βάθρα αγαλμάτων*».

Για την κεντρική Ελλάδα οι μαρτυρίες που έχουμε είναι σποραδικές.

Στις Βοιωτικές Θήβες δεν υπάρχουν ενδείξεις για ύπαρξη αστικής ζωής ανάμεσα στον 6ο και το δεύτερο μισό τού 9ου αιώνα.

Οι Φθιώτιδες Θήβες στη θεσσαλική ακτή καταστράφηκαν στο τέλος τού 6ου ή τον 7ο αιώνα. Ούτε μία παλαιοχριστιανική εκκλησία δεν έμεινε όρθια σε όλη την Ελλάδα με εξαίρεση τη Θεσσαλονίκη και την Πάρο.

Δεν υπάρχει κανένα δείγμα οικοδομικής δραστηριότητας ανάμεσα στο 600 περίπου και στα πρώτα χρόνια τού 9ου αιώνα.

Η Θεσσαλονίκη, έδρα τού έπαρχου τού Ιλλυρικού, παρέμεινε σε βυζαντινά χέρια σε όλη τη διάρκεια των σκοτεινών αιώνων.

Τα τείχη της, πού πιθανόν χτίστηκαν περί το 450, περιέκλειαν μια σημαντική έκταση: περίπου 1.750 μέτρα από τα ανατολικά προς τα δυτικά και 2.100 μέτρα από βορρά προς νότο.

Πέντε φορές πολιορκήθηκε από τους Σλάβους και τους Αβάρους κι επανειλημμένα προσβλήθηκε από το λοιμό και την πείνα.

Πολλές ιστορικές πηγές αναφέρουν πολλαπλά κρούσματα πανώλης σε πολλά μέρη τού ελλαδικού χώρου.

Ειδικά το 746 η πανούκλα, που μεταδόθηκε στην Ελλάδα και την Ιταλία εξολόθρευσε τον ελληνικό πληθυσμό.

Ο αυτοκράτορας τού Βυζαντίου, Κωνσταντίνος Πορφυρογέννητος μνημονεύοντας το γεγονός τού λοιμού και κάνοντας λόγο για την τότε κάθοδο των Σλάβων γράφει, πως «*εσλαβώθη πάσα η χώρα*» («Περί θεμάτων», II, 3).

(Για τους σλάβικους εποικισμούς στον ελλαδικό χώρο θα παρουσιασθεί ειδική σχετική μελέτη προσεχώς στην «**Ελεύθερη Έρευνα**».)

Στη «*λειψανδρία*» αναφέρεται κι ο Κ. Παπαρρηγόπουλος στην «Ιστορία τού ελληνικού έθνους» (τόμ. Δ΄, σελ. 391).

Το 1348 η πανούκλα, που έμεινε γνωστή στη μεσαιωνική ιστορία σαν μαύρος θάνατος, θέρισε τη Μεσόγειο και ολόκληρη την ηπειρωτική Ευρώπη, από τη Μόσχα ως τη Φλάνδρα.

Οι πληθυσμοί των ελληνικών ακτών και των νήσων αποδεκατίστηκαν και πάλι.

Από τον 9ο έως τον 11ο αιώνα υπήρξε θαλασσοκρατία των Αράβων, οπότε η πειρατεία στις ελληνικές θάλασσες είχε λάβει τρομακτικές διαστάσεις.

Η Κρήτη έχει μεταβληθεί από το 823 σε ορμητήριο των Αράβων πειρατών, που ερήμωσαν τα νησιά τού Αιγαίου και τις ηπειρωτικές ακτές.

Πολιορκήθηκε η Πάτρα.

Η Νικόπολη δέχθηκε επίθεση.

Η Αίγινα καταστράφηκε.

Η Πελοπόννησος λεηλατήθηκε, εξαφανίστηκε η Δημητριάς.

Το 904 οι Σαρακηνοί πειρατές κυρίευσαν τη Θεσσαλονίκη κι αιχμαλώτισαν 22.000 ανθώπους.

Ο Λέων Χοιροσφάκτης, πρεσβευτής τού Βυζαντίου στους Άραβες τής Μάλτας, τής Ταρσού και τής Βαγδάτης, υπερηφανευόταν, ότι κατόρθωσε να εξαγοράσει (πέτυχε «αλλάγιον») εκατόν είκοσι χιλιάδες αιχμαλώτους, που είχαν συλληφθεί κατά τις επιδρομές των πειρατών στα εδάφη τής

αυτοκρατορίας.

Τη θαλασσοκρατία των Αράβων ακολούθησαν οι νορμαδικές επιδρομές και οι σταυροφορίες.

Η πειρατική δράση ξανάρχισε ακολουθώντας την πορεία των δραματικών γεγονότων, που συντάραξαν την ανατολική λεκάνη τής Μεσογείου.

Έτσι και κατά τον 12ο αιώνα ήταν αβέβαιη η έκβαση τού ταξιδιού στο Αιγαίο.

Τότε, η Αττική βρισκόταν στο έλεος των πειρατών, Τούρκων, Λατίνων και Ελλήνων.

Οι αυτοκρατορικές φυλακίδες δεν περιπολούσαν πιά στο Σαρωνικό και τον Ευβοϊκό και οι παράκτιες φρουρές ήταν τόσο αραιές, που αδυνατούσαν να αντιμετωπίσουν τις επιδρομές.

Ορμητήρια των κουρσάρων ήταν η Αίγινα, η Σαλαμίνα και η Μάκρη (πρόκειται για την απέναντι τού Λαυρίου, Μακρόνησο, όπου υπήρχε μονή τού Αγίου Γεωργίου).

Η Αίγινα είχε ερημωθεί.

Οι περισσότεροι κάτοικοι είχαν εγκαταλείψει το νησί κι όσοι απέμειναν συνεργάζονταν με τους πειρατές. Ασύδοτοι αποβιβάζονταν στις ακτές τής Αττικής, απογύμνωναν και αιχμαλώτιζαν τους κατοίκους και ακρωτηρίαζαν ή ρινοκοπούσαν όσους δεν μπορούσαν να προσφέρουν λύτρα.

Κλάδευαν τα χέρια των ανθρώπων «σαν ξερόκλαδα». Και γέμισε ο τόπος από «χειροτμήτους» και «ρινοτμήτους».
Κι είχαν τόσο αποθρασυνθεί, που εισχωρούσαν και στα μεσόγεια.
Οι πειρατικές επιδρομές είχαν ξεκληρίσει τους πληθυσμούς των νησιών και των παραλιακών περιοχών τής ηπειρωτικής Ελλάδας.

Μεταξύ 1480 και 1546 η πόλη των Αθηνών είχε ξεκληρισθεί από επιδημίες, όπως προκύπτει από το ανώνυμο χρονικό τής Οξφόρδης (Ectesis chronica and chronicon Athenarum, London, 1902.)

Οι ιστορικοί συμφωνούν: Η Αθήνα είχε απολησμονηθεί εξ αιτίας τού ιστορικού κενού τόσων αιώνων.

Ήταν ένα ασήμαντο κάστρο τής φραγκοκρατίας.

Ως το τελευταίο τέταρτο τού $17^{ου}$ αιώνα ήταν σχεδόν ανύπαρκτη για τους ξένους.

Όλοι πίστευαν, πως αποτελούσε ένα σωρό ερειπίων, άν δεν είχε ολότελα εξαφανισθεί.

Έγραφε το 1675 ο Guillet: «*Είχα διαβάσει κι είχα χίλιες φορές ακούσει, πως η Αθήνα ήταν ένας έρημος τόπος*» (Guillet, σελ. 211).

Αλλά και και πριν 500 ακριβώς χρόνια βρισκόταν στην ίδια τραγική παρακμή.

Όταν ο Μιχαήλ Ακομινάτος ανήλθε στο μητροπολιτικό θρόνο των Αθηνών και μπήκε (το 1175) εν πομπή στην πολιτεία είδε στο «κλεινόν

άστυ» χαλάσματα και καλυβόσπιτα εδώ κι εκεί σε πανάθλια στενορύμια.

Η Αθήνα, γράφει, ήταν *«σωρός ερειπίων οικουμένων υπό ανθρώπων πενομένων»*.

Ο Ολλανδός περιηγητής Favolius περιέγραφε την πόλη των Αθηνών ως *«μιά πολίχνη φτωχών ανθρώπων»*.

(Hodoeporiki byzantini lib. III auctore Hugone Favolio - Lovanii (Excudebat Servatius Sassenus, 1563).

Ένα τουρκοχώρι είδε στην Αθήνα και ο Γάλλος ταξιδιώτης Julien Bordier: *«Απ΄ αυτή την πανένδοξη πολιτεία δεν έχει απομείνει παρά ένα θλιβερό τουρκοχώρι, που λέγεται Σετίνα και βρίσκεται στα χέρια ενός αγά»*.

(Η Αθήνα ονομαζόταν Σατίνες ή Σετίνες ή Στίνες.

Η Ακρόπολη, Κάστρο.

Ο Πειραιάς λεγόταν Πόρτο-Δράκο ή Πόρτο-Λεόνε από το μαρμάρινο λεοντάρι, που άρπαξαν αργότερα οι Βενετοί.)

Ο Γενοβέζος καπετάνιος Francesco - Maria Levanto σημείωνε στο χρονικό του: *«Η σημερινή Αθήνα δεν είναι παρά ένας έρημος, άγονος τόπος, κατασπαρμένος με πέτρες»*.
(Prima parte dello specchio del Mare Mediterraneo dal capitan Francesco - Maria Levanto (In Genova, 1664.)

«Η άλλοτε ένδοξη Αθήνα είναι τόσο ερημωμένη, που φαίνεται απίστευτο, ότι υπήρξε κάποτε ένδοξη. Εγώ, τουλάχιστον, δεν είδα πουθενά φοβερότερο τόπο. Ερημιά, ξεραΐλα, αγκαθιές και βάλτοι.»

Εντυπώσεις τού Γάλλου πρεσβευτή, D˙ Aramon, όπως τις κατέγραψε ο γραμματικός του, ο ευγενής Jean Chesneau το 1546. (Jean Chesneau: Le voyage de monsieur d˙ Aramon ambassadeur pour le Roy en Levant, escript par un noble homme Jean Chesneau publie et annote par M. Ch. Schefer (Paris, 1887).

Η Ελλάδα τού 19ου αιώνα:

Μιά χώρα μερικών εκατοντάδων χιλιάδων κατοίκων διαφόρων εθνικοτήτων,

μεταξύ των οποίων πλείστοι Αλβανοί.

Η πρώτη απόπειρα καταμέτρησης τού πληθυσμού μέσω τοπικών πηγών, που επιχειρήθηκε από τον Καποδίστρια στα 1828, έδειξε, ότι ο πληθυσμός τής χώρας κατά την εποχή εκείνη ήταν 753.400 άτομα.

(Πέτρου Κιόχου, λέκτορα τής Α.Β.Σ.Π.: «Η εξέλιξη τού ελληνικού πληθυσμού και η πρόβλεψη αυτού μέχρι το 2000», Πανεπιστήμιο Πειραιώς).

Ένα χρόνο αργότερα πραγματοποιήθηκε απογραφή των οικισμών και τού πληθυσμού τής Πελοποννήσου στο πλαίσιο των εργασιών τής επιστημονικής αποστολής, που συνόδευε το γαλλικό εκστρατευτικό σώμα τού στρατηγού Maison.

Μιά απαρίθμηση λίγο εως πολύ λεπτομερής για το σύνολο σχεδόν τής χώρας παρουσιάστηκε διάσπαρτη μεταξύ των ετών 1834-1836, κατά τη θεσμοθέτηση τής διοικητικής δομής τού νεοπαγούς κράτους.

Σύμφωνα με την πρώτη επίσημη απογραφή τού πληθυσμού (1856 και 1861), ο συνολικός πληθυσμός τής Ελλάδας μερικές δεκαετίες αργότερα ήταν περίπου ένα εκατομμύριο (1.062.627 το 1856 και 1.096.810 το 1861).

Δηλαδή **οι Αλβανοί στις αρχές τού 19^{ου} αιώνα αποτελούσαν περίπου το 1/4 τού συνολικού πληθυσμού τής Ελλάδας**.

(Ούτε ο υπόλοιπος πληθυσμός ήταν βέβαια καθαροί Έλληνες, αλλά πλείστοι Βλάχοι, Σλάβοι, Τούρκοι, Βορειοαφρικανοί κ.λπ.,)

Δημιουργία ενός έθνους «ελλήνων»

Με τη δημιουργία των εθνικών κρατών τον 19ο αιώνα και την τοποθέτηση των κλειστών συνόρων, οι λαοί χωρίστηκαν, αποκτώντας μια εκ των άνω
επιβεβλημένη εθνική συνείδηση.

Τα γλωσσικά ιδιώματα χτυπήθηκαν και η εθνική συμπεριφορά έγινε το πρότυπο.

Οι περισσότεροι Αρβανίτες ήταν δίγλωσσοι (μιλούσαν και ελληνικά και αρβανίτικα = αλβανικά).

Μετά την απελευθέρωση, οι ελληνόφωνοι εγκατέλειψαν τα χωριά κι εγκαταστάθηκαν στην Αθήνα, όπου είχαν καλύτερη εξέλιξη στο στρατό, στη διοίκηση και στην πολιτική.

Είναι ενδεικτικό, ότι αρκετοί στρατηγοί, ναύαρχοι και πρωθυπουργοί τής Ελλάδος ήσαν Αρβανίτες (Δημ. Βούλγαρης, Μιαούληδες, Κουντουριώτηδες, Πάγκαλοι, Ράλληδες και άλλοι).

Στα αρβανιτοχώρια έμεινε το φτωχό αγροτικό στοιχείο, που δυστυχώς επί πολλά χρόνια έμενε υποβαθμισμένο.
Η αλβανοφωνία διατηρήθηκε κυρίως γιατί τα κορίτσια δεν πήγαιναν σχολείο, έτσι δεν μάθαιναν ελληνικά. Αργότερα, ως μητέρες, μοιραία μάθαιναν τα παιδιά τους αρβανίτικα.

Αυτό γινόταν κυρίως στις βουνήσιες και απομονωμένες αγροτικές περιοχές ή σε περιοχές, που δεν υπήρχαν ελληνόφωνοι πληθυσμοί (χωριά τής Αττικής, Κορίνθου, Ευβοίας, Θεσσαλίας, Ηπείρου κ.λπ.).

Εκεί κράτησαν όχι μόνο τη γλώσσα τους ως πρόσφατα, αλλά και την πατριαρχική τους οργάνωση ως τις αρχές τού 20ού αιώνα.

Τα ελληνικά τα μάθαιναν οι άντρες όχι μόνο μέσω τού σχολείου και τής επικοινωνίας, αλλά και χάρη στη στρατιωτική τους θητεία.

Δεν έχει μελετηθεί καθόλου ο ρόλος τού στρατού στην επιβολή τής ελληνικής.

Στις μέρες μας στον ελληνικό στρατό απαγορεύουν π.χ. στους μουσουλμάνους στρατιώτες να μιλούν μεταξύ τους τη μητρική τους γλώσσα, τους απειλούν με ποινές και τους υποχρεώνουν να μιλούν ελληνικά.

Μέχρι τα μέσα τού 20^{ού} αιώνα επικρατούσα γλώσσα π.χ. στο Μενίδι ήταν η αλβανική, κυρίως στον αγροτοποιμενικό πληθυσμό.

Ακόμα και σήμερα σε πολλές περιοχές μιλούν ακόμα τα αρβανίτικα.

Όσοι μουσουλμάνοι έμειναν στην Ελλάδα μετά το '21 έγιναν χριστιανοί και μάς το θυμίζουν αυτό τα ονόματα Νικολάου, Αθανασίου, Κωνσταντίνου, Γεωργίου κ.λπ.,

που σημαίνει, πως οι βαπτισμένοι πήραν τα χριστιανικά τους ονόματα, Νικόλαος, Αθανάσιος, Κωνσταντίνος, Γεώργιος κ.λπ..

(Γι΄ αυτό ακόμη και σήμερα υπάρχουν πολλοί με ίδιο -χριστιανικό- όνομα κι επίθετο π.χ. Γεώργιος Γεωργίου κ.λπ.).

Πολλοί από αυτούς άλλαξαν τα μικρά τους ονόματα, αλλά διατήρησαν τα αρβανίτικα επίθετά τους, όπως Κούρτης, Αληζιώτης, Παπούλιας κ.λπ..

Η χρήση τής ελληνικής γλώσσας δεν τεκμηριώνει φυλετική καταγωγή από τους αρχαίους έλληνες

Το νεοελληνικό κράτος αποφάσισε να ιδρύσει ένα έθνος «Ελλήνων» από τις διάφορες εθνότητες, που κατοικούσαν τότε στον ελλαδικό χώρο.

Όλοι αυτοί οι πληθυσμοί όφειλαν να ομογενοποιηθούν βιώνοντας την ελληνική ιστορία και την ορθόδοξη θρησκεία μέσα από τους εκπαιδευτικούς κι από άλλους εθνοποιητικούς μηχανισμούς (εθνικοθρησκευτικές γιορτές, παρελάσεις, εθνικό ύμνο, σημαία κ.ά.)

υποχρεούμενοι να γίνουν Έλληνες μέσα από την επιβολή τής ελληνικής γλώσσας.

Κανένας ευρωπαϊκός λαός δεν είναι καθαρόαιμος.

Από το Μεσαίωνα και δώθε με τις μεταναστεύσεις των λαών στην Ευρώπη και στη Μεσόγειο έγιναν πολλές εθνογραφικές αλλαγές.

Όμως, και στα αρχαία χρόνια το ίδιο είχε γίνει.

Κατά την ελληνιστική δε και τη ρωμαϊκή εποχη στην Ελλάδα εγκαταστάθηκαν πολλοί ξένοι (Ρωμαίοι, Ανατολίτες, Εβραίοι κ.λπ.).

Ανθελληνικες Μειονοτητες στην Ελλαδα

ΔΕΣΤΕ ΑΠΟ ΠΟΥ ΚΑΤΑΓΕΣΤΕ ΑΝΘ΄ΕΛΛΗΝΕΣ!!!!!.... ΟΙ ΦΥΛΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΥΠΟΦΥΛΕΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΣΑΣ...

ΑΡΒΑΝΙΤΙΚΗ ΦΥΛΗ

Φυλή που κατώκησε στην Ελλάδα-Ρωμανία, από τον 12ο ΜΧ.

ΥΠΟΦΥΛΑΙ ΤΗΣ ΑΡΒΑΝΙΤΙΚΗΣ ΦΥΛΗΣ.

1. ΣΟΥΛΙΩΤΕΣ

2. ΓΚΑΧΩΡΙΤΕΣ...παλαιοί κάτοικοι των Αθηνών..Γκαχώρα είναι η Αθήνα

3. ΑΛΒΑΝΟΙ ΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ ΣΠΑΤΑ, ΛΙΟΣΙΑ, ΤΑΤΟΗ, ΜΠΟΥΑ κλπ . Κατοίκησαν κυρίως στις ομώνυμες περιοχές της Αττικής, καθώς και στο Μαρούσι.

4. ΚΟΥΛΟΥΡΙΩΤΕΣ...οι Σαλαμίνιοι

5. ΜΕΣΟΓΕΙΤΕΣ...κατοίκησαν στα Μεσόγεια Αττικής, και ήταν απόβλητοι των φυλών Σπάτα, Λιόση, Τατόη, Μπούα κλπ.

6. ΝΗΣΙΩΤΕΣ...Αρβανίτες της Ύδρας, Σπετσών,Πόρου καθώς και της Τροιζηνίας-Μεθάνων.

7. ΜΠΟΥΚΟΥΡΙΩΤΕΣ...Αρβανίτες της Κορινθίας, και της ορεινής Αργολίδος.

8 .ΣΟΥΛΙΜΙΩΤΕΣ...Αρβανίτες της Αχαίας, κατοικοι Σουλιμοχωρίων.

9.ΝΤΡΕΔΕΣ...Αρβανίτες της Τριφυλλίας, και νοτίου Ηλείας με αρχηγό το 1821 τον Αναστασόπουλο.

10. ΚΑΡΥΣΤΙΝΟΙ....Αρβανίτες της Νοτίου Ευβοίας, οι οποίοι αποίκησαν και την νήσο Άνδρο των Κυκλάδων.

11. ΚΑΡΑΧΑΣΑΝΑΔΕΣ....Αλβανοί της Κόνιτσας, που

ονομάσθηκαν έτσι από τον Καραχασάν όταν εξισλαμήσθηκαν, και ξανάγιναν Χριστιανοί το 1922, οπότε τους είπανε και Ελληνες.

12. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΤΣΑΜΗΔΕΣ ΘΕΣΠΡΩΤΙΑΣ ΚΑΙ ΠΡΕΒΕΖΗΣ....Έμειναν μετά το 1945, σαν Έλληνες...

13. ΑΡΒΑΝΙΤΕΣ ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΠΟΝΤΙΔΟΣ....Αρβανίτες Χριστιανοί, που ήλθαν στην Θράκη μετά το 1922, από Ανατολική Θράκη και Προποντίδα.

14. ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΕΣ ...Αρβανίτες της Βοιωτίας, Λοκρίδος και Φωκίδος....

ΒΛΑΧΙΚΗ ΦΥΛΗ

Βλαχόφωνη φυλή, διάσπαρτη σε όλα τα Βαλκάνια....

ΥΠΟΦΥΛΑΙ ΤΗΣ ΒΛΑΧΙΚΗΣ ΦΥΛΗΣ.

1. ΣΑΡΑΚΑΤΣΑΝΟΙ...ημινομαδικός πληθυσμός στην Θεσσαλία.

2. ΚΑΡΑΓΚΟΥΝΗΔΕΣ...συγγενείς με τους Σαρακατσαναίους

3. ΜΕΤΣΟΒΙΤΕΣ...κυρίαρχη βλάχικη φυλή, με έδρα το Μέτσοβο, αλλά και πληθυσμούς στα Γρεβενά, Κοζάνη, Ημαθία κλπ.

4. ΖΑΓΟΡΙΑΝΟΙ...οι βλάχοι της περιοχής Ζαγορίων, με έντονα σλαβικά στοιχεία στην γλώσσα τους.

5.ΤΣΙΝΤΣΑΡΟΙ...Βλάχοι της Μακεδονίας, διάσπαρτοι σε όλον τον Μακεδονικό χώρο.

6. ΑΡΒΑΝΙΤΟΒΛΑΧΟΙ...βλάχοι, με βλάχικη και αλβανική καταγωγή..

ΣΛΑΒΙΚΗ ΦΥΛΗ

Κατέβηκαν στον Ελλαδικό-Ρωμανικό χώρο μετά τον 6ο αιώνα μετά Χριστόν, και χωρίζονται σε δύο κατηγορίες...στους διατηρούντες την σλαβική γλώσσα, και στους εξελληνισμένους.

ΥΠΟΦΥΛΑΙ ΤΩΝ ΣΛΑΒΩΝ.

1. ΣΛΑΒΟΜΑΚΕΔΟΝΕΣ...Κατοικούν στην σημερινή Μακεδονία, και κυρίως Φλώρινα, Καστοριά, Αλμωπία, Σιντική, Ημαθία, Πέλλα...

2. ΣΛΑΒΟΙ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ...Απόγονοι των Σέρβων

στρατιωτών που έμειναν στην Κέρκυρα στον Α Παγκ. Πόλεμο..Συνήθη επώνυμα Μπόρτς κλπ.

3.ΕΖΕΡΙΤΕΣ, ΜΗΛΙΓΓΟΙ ΣΛΑΒΟΙ...Σλάβοι του Πάρνωνος και Ταύγέτου στην Λακωνία.

4.ΣΛΑΒΗΝΟΙ...Σλάβοι της Αχαϊας, Γορτυνίας, Λακωνίας και Κορινθίας...Εξελληνίσθηκαν γλωσσικά//

5.ΣΛΑΒΟΙ ΤΗΣ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ...Κατοίκησαν πέριξ του Βόλου-Βόλος ειναι σλαβική λέξις, στο Πήλιο-Ζαγορά κλπ, στο Βελεστίνο και αλλού....Εξελληνίσθηκαν γλωσσικά.

6. ΒΛΑΧΟΣΛΑΒΟΙ...Ανάμεικτη φυλή Βλάχων και Σλάβων στον Τύρναβο, Τσαρίτσανη, Ελλασώνα κλπ.

7. ΣΛΑΒΟΙ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ...Κατοικήσαν κυρίως στην Πρέβεζα-σλαβική λέξις που σημαίνει Πέρασμα, στην Πάργα, στα Γιάννινα- Κεράσοβο, Ζλάτανο, Ντόλιανη, Νεγκόβανη κλπ

8. ΕΞΕΛΛΗΝΙΣΜΕΝΟΙ ΣΛΑΒΟΙ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ή ΓΡΑΙΚΟΜΑΝΕΙΣ...Σλάβοι που επέλεξαν τον Ελληνισμό, αν και Σλάβοι στην καταγωγή....

Διαφέρουν από τους Σλαβομακεδόνες, και εικάζεται, ότι είναι παλαιότερες εγκαταστάσεις Σλάβων στην Μακεδονία..

ΑΡΜΕΝΙΟΙ

1. ΑΡΜΕΝΙΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΤΟΥ 1922..Διατηρούν τα Αρμενικά τους ονόματα.

2. ΑΡΜΕΝΙΟΙ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ...Οι περισσότεροι Κεφαλλονίτες ειναι Αρμενικής καταγωγής, όταν αυτοκράτορες του Βυζαντίου, μετέφεραν πλήθος Αρμενίων στην Κεφαλληνία, για να τους δαμάσουν.

3. ΠΑΥΛΙΚΙΑΝΟΙ. Αρμένιοι, της αιρέσεως των Παυλικιανών, που εγκαταστάθηκαν στην Μακεδονία Θράκη, Θεσσαλία και Κρήτη.

4. ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ-ΑΡΜΕΝΙΟΙ...Διάσπαρτοι παντού...Κέρκυρα, Κρήτη, Ρόδος κλπ..όπου δείτε οικισμό Άρμενοι, ή επώνυμα Αρμενιάκος κλπ..

ΕΒΡΑΪΚΗ ΦΥΛΗ.

1. ΙΣΠΑΝΟΕΒΡΑΙΟΙ...κυρίως στην Θεσσαλονίκη

2. ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ κυρίως στην Χαλκίδα, Λάρισα, Άρτα, Γιάννινα , Αθήνα κλπ.

3. ΕΚΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΈΝΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ...Εβραίοι που έγιναν Χριστιανοί, και τους είπανε Έλληνες...Όπως οι Σπύρου στην Ήπειρο κλπ.

ΑΙΓΥΠΤΙΟΙ.

Απόγονοι των υπολλειμάτων του Ιμπραήμ, έγιναν Χριστιανοί και έμειναν στην Μεσσηνία, Ηλεία, Αρκαδία.

ΦΡΑΓΚΟΙ και ΛΑΤΙΝΟΙ.

1. ΓΑΣΜΟΥΛΟΙ....Εξελληνισμένοι Φράγκοι, κυρίως στην περιοχή της Αμαλιάδος και της Αχαΐας.

2. ΚΑΘΟΛΙΚΟΙ ΚΥΚΛΑΔΩΝ...Διασπαρτοι στις Κυκλάδες.

3. ΛΑΤΙΝΟΙ. Ιταλικής καταγωγής κυρίως στην Πάτρα, Βόλο και Θεσσαλονίκη...από αυτούς κατάγεται ο ζωγράφος Ντε Κύρηκο.

ΒΑΥΑΡΟΙ

ήλθαν στην Ελλάδα μετά το 1830, και εγκατεστάθησαν κυρίως στην Αττική...Ο Φίξ, ο Δρόσης, ο Στρέιτ κλπ είναι από αυτούς...διετήρησαν ως επί το πλείστον τα γερμάνικά τους ονόματα.

ΑΘΙΓΓΑΝΟΙ

1 ΤΣΙΓΓΑΝΟΙ...δίάσπαρτοι σε όλη την Ελλάδα-Ρωμανία.

2. ΑΘΙΓΓΑΝΟΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΚΑΛΑΜΟΥ. Εκχριστιανίσθηκαν το

1940, στον Παρακάλαμο Ιωαννίνων..από αυτούς κατάγεται ο Χαλκιάς

3. ΑΘΙΓΓΑΝΟΙ ΤΗΣ ΦΛΩΡΙΝΗΣ. Εκχριστιανίσθηκαν το 1970, αλλά διετήρησαν τα τουρκικά επώνυμα τους...έχουμε πχ Δημήτριος Αλή κλπ.

ΤΟΥΡΚΟΓΕΝΕΙΣ.

Κατάγονται από Τούρκους.

1. ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΟΙ ΔΥΤΙΚΗΣ ΘΡΑΚΗΣ.

2. ΓΙΟΥΡΟΥΚΟΙ ΤΩΝ ΓΙΑΝΝΙΤΣΩΝ νομού Πέλλης. Έγιναν Χριστιανοί το 1922 και έμειναν εδώ.

3. ΑΛΜΥΡΙΩΤΕΣ. κατοικοι του Αλμυρού Μαγνησίας που

ήταν τουρκόπολις, και έμειναν Ελλάδα το 1922 όταν εγιναν Χριστιανοί...Πήραν κυρίως το επώνυμο Νεοφώτιστος.

4. ΤΟΥΡΚΟΚΡΗΤΙΚΟΙ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ...έχουν ελληνικά επώνυμα, αλλά είναι μουσουλμάνοι..πχ. Μεχμέτ Κουνελάκης.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΕΣ.

Χριστιανοί της Μικράς Ασίας μή ελληνικής καταγωγής, που ήλθαν το 1922.

1. ΛΑΖΟΙ

2. ΓΚΑΓΚΑΟΥΖΟΙ..κυρίως στην Θράκη.

3. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΔΕΣ..τουρκόφωνοι Χριστιανοί

4. ΦΑΡΑΣΙΩΤΕΣ...

5. ΦΡΥΓΕΣ, ΛΥΔΟΙ, ΚΑΡΕΣ, ΛΥΚΑΟΝΕΣ...

6. ΜΑΡΩΝΙΤΕΣ..κατοικούν κυρίως στην Κύπρο, αλλά και στα Δωδεκάννησα

ΑΥΤΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΣΑΣ ΚΥΡΙΟΙ....

ΚΑΤΑ ΤΑ ΑΛΛΑ,

ΕΙΣΤΕ ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ...